

LIBRIS

We know
books
Elena Dragomir

O RELAȚIE ASIMETRICĂ
ROMÂNIA ȘI PIAȚA COMUNĂ
(1957-1989)

Volumul 2
DOCUMENTE

Notă asupra ediției.....	7
Lista abrevierilor.....	9
<i>Mulțumiri</i>	13
Lista documentelor	15
Index.....	597

1. Planul Schuman – supratrustul american pentru pregătirea celui de-al 3-lea război mondial [I], 21 iunie 1950

- articol de Ion Fântânaru-

O activitate febrilă are loc în rândul ațâțătorilor la război. Imperialiștii americani dau pinteni lacheilor lor din Europa Occidentală să zorească zămislirea acestui monstru imperialist, botezat „planul Schuman”. „Rebeliunea britanică” a stârnit – după cum remarcă presa apuseană furtună pe cerul coaliției atlantice. În această atmosferă deloc îmbietoare, încep azi la Paris „conversațiile” dintre reprezentanții Franței, Germaniei Occidentale, Italiei și țărilor Beneluxului (delegații guvernului englez iau parte numai ca observatori), pentru punerea în aplicare a noului dictat al Wall Street-ului, înscris sub emblema franceză a planului Schuman.

Planul Schuman înseamnă constituirea unui gigantic TRUST EUROPEAN² al cărbunelui și oțelului, la ordinele capitalului monopolist american și în slujba criminalelor planuri de agresiune ale acestuia. După cum se știe, TRUSTUL este forma cea mai înaltă a uniunilor monopoliste, adică a unirii sub o singură stăpânire a zeci și sute de întreprinderi, de fabrici și uzine, cu zeci și sute de mii de muncitori. Această unire este rezultatul concentrării din ce în ce mai mari a capitalului în mâna unui pumn restrâns de exploatatori, care se înțeleg între ei ce, cât și la ce preț să vândă – și uneori să nu vândă – pe piață mărfurile pe care le produc uzinele lor. Consumatorii sunt astfel la cheremul monopolurilor. Libera concurență dispare, odată ce a apărut monopolul. Apariția monopolurilor marchează trecerea capitalismului într-un stadiu nou, stadiul cel mai înalt și totodată ultimul, imperialismul. LENIN A DEFINIT IMPERIALISMUL CA STADIUL MONOPOLIST AL CAPITALISMULUI.

În Statele Unite, țară tipică a imperialismului, concentrarea capitalurilor a ajuns atât de departe, încât opt grupuri bancare sunt acolo atotstăpânitoare. Sunt faimoasele grupuri Morgan, Rockefeller, Kuhn-Loeb, Mellon, Chicago Group, Dupont, Cleveland Group și Boston Group. Milioane de muncitori, bătrâni și tineri, femei și copii, istovesc, își scuiță plămânii în mine și uzine, pentru ca regii fierului, oțelului și tunurilor și ai bombei atomice să-și rotunjească mormanele cu aur. Cine nu știe ce putere extraordinară au în statele imperialiste aceste trusturi? Ele fac și desfac guvernele, ele hotărăsc partidul care trebuie să iasă în alegeri, ele controlează întreaga activitate a

¹ Semnele citării în original (n.n.).

² Majuscule în original (n.n.).

aparaturii de conducere a statului. Statul burghez imperialist nu este altceva decât mâna prelungită a monopolurilor. Magnații trusturilor din Statele Unite constituie adevăratul guvern al acestei țări, guvernul banilor, al exploatării sângeroase a oamenilor muncii, al linșării negrilor, al Ku Kux Klan-ului și al „comisiei pentru cercetarea activităților antiamericane”.

Uniunile monopoliste sunt acelea care împing popoarele în război, pentru interesele lor murdare. Setea nepotolită de câștig face ca trusturile „naționale” să nu se mulțumească numai cu dominația în propria lor țară. Ca niște caracatițe uriașe, ele își întind tentaculele peste întreaga lume. 250 de trusturi americane „controlează” 40% din întreg potențialul industrial al lumii capitaliste. Iau naștere combinații de trusturi internaționale, dominate de capitalul cosmopolit fără de patrie. Nimic sfânt nu există pentru magnații acestor trusturi internaționale. Interesele naționale ale popoarelor sunt călcate fără rușine în picioare. „Miliarde de dolari americane, investite de monopolistii de peste ocean în economia de război a Germaniei hitleriste, au refăcut potențialul de război german și au dat în mâinile regimului hitlerist arma necesară pentru realizarea agresiunii sale” – preciza cunoscutul document sovietic „Falsificatorii istoriei”. Dawes, directorul unei bănci din Chicago, Young, de la firma lui Morgan, „General Electric”, însuși Jean Pierpont Morgan, ca și John Foster Dulles, reprezentantul faimoasei bănci germano-anglo-americane Henry Schröder de la New York, sunt nume hulite de popoare, căci, ca și numele lui Krupp, Goering etc., cu care au fost în strânsă cârdășie, ele evocă memoriei popoarelor Oradour-Sur-Glane, Lidice, Majdanek, toate grozăviile fără seamăn ale celui de-al Doilea Război Mondial.

Trusturile acestea internaționale, cum se vede, sunt specializate în afaceri care trag profituri din sângele milioaneilor de oameni. 52 de miliarde de dolari au stors hienele profiturilor de război din Statele Unite de pe urma mormanelor de cadavre ale celui de-al Doilea Război Mondial. Evident că trusturile acestea tâlhărești, ca și tâlharii de drumul mare, urzesc uneltirile lor în taină, departe de ochii lumii, în dosul ușilor capitonate ale băncilor de pe întunecata, mizerabila uliță a New York-ului – Wall Street.

În pregătirea unui al treilea război mondial, претендентii americani la dominația mondială descoperă forme noi de înrobire a popoarelor. Planul Schuman propune și el un trust internațional, cu aceleași caracteristici și scopuri criminale ca acelea despre care am vorbit. Dar de un tip nou. Nu este vorba de o combinație ocultă între magnații industriei metalurgice din Franța și Germania, așa cum a mai existat în cadrul faimosului cartel continental al oțelului, al cărui rol sinistru în pregătirea războiului este binecunoscut. Noul

trust internațional, proprietatea particulară a câtorva miliardari din oțel și cărbune, al câtorva țări mari, urmează să devină el însuși o autoritate constituită, cu puteri suverane, un suprastat căruia statele – guvernele participante – îi cedează plocon suveranitatea națională, angajându-se să i se subordoneze fățiș și fără murmur. Iată cum trebuie înțelese prerogativele ce vor fi acordate așa-zisei „autorități supranaționale” ce urmează să administreze, mai exact să guverneze, trustul european, potrivit planului Schuman. Rezultă, deci, că condiția esențială pentru ca un stat să-și integreze economia în combinatul ce se proiectează este aceea a ABDICĂRII COMPLETE DE LA ORICE URMĂ DE SUVERANITATE NAȚIONALĂ! Franța sau Italia, Belgia sau Olanda vor avea atâta oțel și cărbune cât vor binevoi domnii Dinkelbach sau de Wendel din „autoritatea supranațională”, la prețul la care vor binevoi ei să-l fixeze și sub forma care, de asemenea, va depinde de grația lor: să zicem oțelul sub formă de obuze și gloanțe în loc de pluguri și tractoare. Și, lucru de înțeles, voința nu va fi nici măcar a dinkelbachilor și de wendelilor, ci a patronilor acestora, magnații trusturilor americane. Iată călcată definitiv în picioare ideea de suveranitate și independență națională!

Vechile state naționale formate de-a lungul secolelor și care și-au cucerit independența de stat și unitatea lor națională prin lupte grele și îndelungate, care și-au conservat ființa națională și integritatea de stat prin rezistența și lupta împotriva cotropitorilor hitleriști, sunt în fapt, prin semnătura pe acest contract mefistofelic, de-a dreptul desființate. Ele își pierd orice însemnătate, devenind pur și simplu niște organe executive provinciale ale acestui suprastat care este „uniunea occidentală”. Acum iese clar la iveală ce se ascunde sub forma mincinoasă a acestei formule. Se dovedește că aceste așa-supranumite „State Unite ale Europei” nu sunt altceva decât o afacere murdară între un mic grup de exploatare venali, pe care granițele naționale și suveranitatea de stat îi împiedică să stoarcă profituri atât de uriașe pe cât de mari sunt poftele lor nesățioase, de pe spinarea propriilor lor muncitori și, în consecință, ei cad la înțelegere pentru a exploata în comun pe muncitorii tuturor țărilor participante.

Rezultă, deci, că, chiar și statul național burghez, cu tot caracterul său antipopular, a intrat în contradicție cu interesele magnaților capitalului expansivist, în primul rând cu ale imperialismului american, și este aruncat peste bord ca un balast inutil. Acum înțelegem mai bine de ce imperialismul american și-a făcut din steagul cosmopolitismului principalul său bagaj „ideologic”, de ce lacheii săi cei mai zeloși, de teapa lui [Aneurin] Bevan, Guy Mollet, [Paul Henri] Spaak, [Karl] Renner și alți socialiști de dreapta, au fost și sunt trubadurii neobosiți ai ideii renunțării la „incomoda” suveranitate

națională. Singurii apărători consecvenți și hotărâți ai ideii independenței regionale, ai dreptului țărilor occidentale de a-și păstra ființa de stat au rămas comuniștii și patrioții care sunt alături de ei.

Trustul prevăzut de planul Schuman propune, așadar, fuzionarea industriei siderurgice și carbonifere din Franța cu cea din Germania Occidentală. În speță, este vorba de unificarea marilor bazine carbonifere și metalurgice din Lorena și Ruhr. (În presa apuseană, combinația Schuman poartă chiar numele de pool-ul Lorena-Ruhr.) La aceasta ar urma să se adauge, ca mai importante, bazinele industriale din Saar, Belgia și Luxemburg.

Importanța Ruhr-ului pentru economia de război a statului german este bine cunoscută. Ruhr-ul este inima economiei germane. Această regiune a fost focarul principal și arsenalul agresiunii prusace în trecutele războaie imperialiste. În 1937, Ruhr-ul dădea 70% din întreaga producție germană de oțel, 71% din producția de fontă, 76% din producția de cocs, 68% din extracția totală de cărbune. În memorabilul său raport la prima consfăturie a Biroului Informativ al Partidelor Comuniste și Muncitorești, A.A. Jdanov spunea: „problema Germaniei și în special problema bazinului Ruhr, ca bază potențială militaro-industrială a blocului ostil URSS, constituie una din cele mai importante probleme ale politicii internaționale și o sursă de discordine între SUA, Anglia și Franța”. Sfidând cu nerușinare interesele păcii și propriile lor aranjamente luate la Potsdam, puterile imperialiste au sabotat controlul quadripartit asupra Ruhr-ului, menit să garanteze că forța economică a acestei regiuni nu va mai servi unei noi agresiuni a militaristilor germani. Imperialiștii americani și englezi și-au instaurat propria lor dominație în Ruhr și, apoi, în disprețul celui mai elementar respect datorat victimelor hitlerismului și intereselor păcii, care cer o Germanie democratizată și demilitarizată, au retrocedat – prin faimoasa ordonanță nr. 75 – întreprinderile din Ruhr foștilor proprietari, adică militaristilor nemți, principalii răspunzători de războiul hitlerist.

Astăzi, ca și în timpul lui Hitler, uzinele siderurgice din Ruhr sunt concentrate în mâinile a șase grupuri de capitaliști naziști deosebit de puternice. Acestea sunt grupurile Krupp, Haniel, Hoesch, Kloeckner, Mannesmann și trustul gigantic „Oțelăriile Reunite” din Düsseldorf, care singur deține 50% din capacitatea de producție a oțelului din Ruhr. Criminalii de război ca Thyssen, care l-a denunțat pe Hitler, ca Hjalmar Schacht, care numai datorită sprijinului american a scăpat de spânzurătoare, etc., sunt iarăși cavaleri ai industriei renane. Dinkelbach, reprezentantul monopolistilor germani, fostul director ai unuia dintre cele mai mari monopoluri din Germania hitleristă, „Trustul Oțelului” al magnaților Thyssen-Stinnes, și führer al economiei de război, conduce în prezent

siderurgia germană. Este clar că acești magnați ai Ruhr-ului – stâlpii agresiunii hitleriste – vor fi și stâlpii odioasei uniuni industriale franco-germane.

Fără îndoială că, în această combinație nefericită, capitaliștii francezi vor fi într-o situație de vădită inferioritate. Este suficient a aminti că producția de oțel și cărbune a Ruhr-ului depășește cu mult pe cea a întregii industrie franceze. În luna martie, producția siderurgică a Germaniei Apusene a atins 1.014.000 tone oțel, în timp ce cea franceză numai 506.000 tone. La fel, producția zilnică de cărbune, care nu încetează să crească, este în Germania Occidentală de 360.000 tone, în timp ce cea franceză este de 175.000 tone. Concurența germană s-a și făcut simțită pe piața Franței. În timp ce producția din Franța, inclusiv Saar, a scăzut în primele trei luni ale anului cu 11% la fontă, cu 10% la oțel, cu 8% la laminate, cea germană a crescut cu, respectiv, 19%, 18% și 13%. Incontestabil că acest lucru se datorează faptului că industria Germaniei Occidentale se bucură de sprijinul masiv al imperialiștilor americani. Aceștia au cea mai mare încredere în foștii magnați hitleriști ai Ruhr-ului. Ei sunt tocmai cei de care avea nevoie Wall Street-ul în momentul de față! Patronii de ieri ai lui Hitler vor putea introduce (așa se speră pe Wall Street) spiritul militarist, prusac, hitlerist, în diferitele țări ale „Uniunii Europene”.

De altfel, interesele imperialiștilor americani sunt strâns împletite cu ale hitleriștilor. Ei au acaparat pozițiile-cheie ale industriei renane. În fond, când spui capitaliști nemți, spui capitalul monopolist american! Dacă și înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, capitalul american era în strânsă cârdășie cu cel german, cârdășie care s-a menținut în tot cursul războiului, după război, a avut loc o adevărată invazie a capitaliștilor americani în Germania Occidentală și o goană înfrigurată pentru acaparea industriilor din Ruhr, cu grija ca „aliatul” englez și francez – asociat pentru ocuparea Trizonei – să nu poată proceda la fel. Magnații americani au acaparat acțiunile întreprinderilor germane (Opel, Daimler-Benz, Heinrich Lanz) sau și-au mărit participarea la alte întreprinderi. Trusturile americane General Motors, Dupont, United Steel Corporation dictează în numeroase întreprinderi mari germane.. Familia Stinnes, una dintre cele mai bogate din Germania, a fost decretată „americană” și, prin ea, capitalul american pătrunde adânc în inima Ruhr-ului. Asupra cârdășiei actuale americano-germane, un singur exemplu: unul din directorii băncii Morgan – care stă în spatele lui [Dean] Acheson – este John Zinsser, în același timp cumnat cu [Konrad] Adenauer, „cancelarul” de la Bonn, și cu [John Jay McCloy] Mac Cloy, înaltul comisar american în Germania Occidentală.

Nu este mai puțin adevărat că și partea franceză este strâns legată de capitalul americano-german. Robert Schuman, prepusul lui Acheson în

prezentarea planului sinistru, a fost supus german și, în Primul Război Mondial, a servit în armata kaiserului, luptând împotriva Franței. În cel de-al Doilea Război, a făcut parte din guvernul trădător de la Vichy al lui Petain. El este strâns legat de Comité des Forges. Iată cine pozează în „apărătorii” intereselor naționale ale Franței! Iar Jean Monnet, desemnat a conduce combinatul franco-german, mai bine zis american, din partea Franței, este unul din oamenii de încredere ai monopolurilor americane.

Iată configurația „morală” a acestei combinații. Nici că se putea concepe o adunătură mai potrivită pentru un scop atât de mârșav ca acela ce revine noului avorton imperialist.

I. Fântânaru (va urma)

Sursa: *Scînteia*, nr. 1964, 21 iunie 1950, p. 3.

2. Planul Schuman – supratrustul american pentru pregătirea celui de-al 3-lea război mondial [II], 22 iunie 1950

- articol de Ion Fântânaru -

Comparând cu o piramidă „ierarhia” exploatării în acest trust imperialist, ea ne apare deci cu următoarea configurație: în vârf, regii afacerilor din Statele Unite, apoi vătafii lor, hitleriștii din Ruhr, apoi reprezentanți ai celor „două sute de familii” ultratrădătoare din Franța, în sfârșit, câțiva comisvoiajori din Belgia, Italia și Luxemburg. Cum vom vedea mai jos, întreg ascuțișul combinației capitaliste se îndreaptă spre turtirea concurentului englez!

Popoarele respective erau și până acum înlăturate de la administrarea trusturilor „naționale” sau „internaționale” sau măcar de la cunoașterea mașinațiunilor scandaloase și criminale, care se făceau pe spatele lor. De acum înainte, însă, popoarele nu mai sunt chemate să asculte de statul respectiv. Ele sunt puse la cheremul supratrustului american, care devine călcâiul de fier ce strivește independența națională și apasă și mai mult pe grumajii oamenilor muncii.

Statutul muncii, salariile, condițiile de muncă vor fi stabilite din afară de această dictatură supranațională. Respectarea acestor condiții de muncă și de trai ale muncitorilor va fi dată pe mână vătafilor hitleriști, care au bogata experiență de „föhleri” ai industriei. Vom avea întreaga imagine a iadului din întreprinderile acestui trust, dacă ne vom aminti de faimosul trust „Herman Goering Werke”, trust care și el era contopit cu uniunile monopoliste americane și care, în toate țările satelite Germaniei hitleriste unde pătrundea, aducea cu el exploatarea cea mai crâncenă, militarizarea fabricilor, cravașa și moartea.

Chiar de pe acum, în Franța se fac calcule asupra numărului de șomeri pe care îl va aduce combinatul, ca urmare a faptului că numeroase industrii care ar „deranja” combinatul vor fi, cum se spune în presa franceză, „epurate”. Soarta minelor franceze din Nord-Pas-de-Calais, din Centru și din Sud este pecetluită. Pe considerentul că prețul de cost este prea ridicat în aceste mine, ele vor fi închise, lucru pe care „Deutsche Zeitung” l-a și cerut. De altfel, guvernul francez a și început această „epurare”, închizând 51 de mine de cărbune sau lignit. Experiențele care se fac în Lorena pentru obținerea cocsului din cărbune francez în locul celui din Ruhr urmează a fi sistate. Muncitorii francezi, cu riscul șomajului, vor fi nevoiți să accepte salariile mult mai joase ale muncitorilor germani; iar ziarele americane ca „Washington Post” apreciază la 2-3 milioane numărul șomerilor germani ce ar putea să fie transplantați în Franța, bineînțeles având ca urmare creșterea șomajului francez. Iată, deci, cum va contribui „Planul Schuman” la lichidarea industriei naționale, la creșterea șomajului, agravarea mizeriei, deportarea populației muncitoare, nimicirea drepturilor sindicale și democratice. Dar nu este vorba aici numai de nivelul de trai al oamenilor, ci mai ales, și în primul rând, de VIATA lor.

Supertrustul acesta urmează să devină arsenalul războinic pe care imperialiștii îl pregătesc împotriva Uniunii Sovietice și a democrațiilor populare. Imperialiștii americani își supun controlului lor industria grea a Europei Apusene, în vederea unor profituri mari, pe care le aduce industria de război, și în vederea pregătirii în ritm accelerat a războiului. Iar capitaliștii veroși din țările aderente, guvernele trădătoare, politicienii social-democrați de dreapta, care adulmecă și ei noi prăzi bogate de pe urma a milioane de jertfe omenеști, se înghesuie fiecare ca să ocupe un loc cât mai de frunte în sângeroasa combinație. Ei aduc astfel de zestre în această murdară afacere între ucigași, nu numai industria țării lor, nu numai sclavia a milioane de oameni, dar și viețile a milioane de oameni, care să moară pe câmpurile de luptă. Corbii profiturilor de război, făcând comerț cu sângele popoarelor, își împart între ei, ca pradă, truda a zeci de generații trecute și sacrifică atâtea generații viitoare. Iată ce se ascunde în dosul acestui plan imperialist a cărui monstruoșitate și bestialitate nici nu se pot descrie în cuvinte. Numai spasmele de moarte ale capitalismului în putrefacție putea să conceapă un plan atât de diabolic, de care să-și agațe speranțele de salvare de la pieirea inevitabilă. Un lanț general al trădării și vânzării de țară înconjoară monstruosul plan.

Franța servește pe tavă Lorena și acceptă ca întreaga țară să se transforme într-o anexă a Ruhrului. Chiar și un politician burghez reacționar ca fostul prim-ministru [Pierre-Étienne] Flandin n-a putut să nu recunoască mârșăvia trădării. „Noi oferim

Germaniei învinse ceea ce ea ne-ar fi impus dacă ar fi câștigat războiul”, spunea *Hardin*. „Atunci pentru ce oare am mai luptat?” Observația aceasta trebuie corectată în sensul că inspiratorii noului plan intenționează să jefuiască Germania, în aceeași măsură ca și Franța. Este vorba de jefuirea tuturor țărilor marshallizate de către o bandă de rechini, în care rolul principal îl vor avea regii trusturilor din Wall Street. La ordinele acestora, marionetele de la Bonn au tăcut chitic în ceea ce privește anexiunea în fapt a Saar-ului la Franța, după ce tot timpul au țipat că Saar este ținut german. De altfel, în aceeași măsură, ei au abandonat însuși Ruhr-ul, care, cum am văzut, a încăput pe mâinile trusturilor americane.

O poziție specială se creează Angliei, prin anunțarea planului american Schuman. Fără îndoială că el constituie o lovitură de copită dată intereselor Angliei de către aliatul american. Se știe că ideea reacționară a Statelor Unite ale Europei a fost emisă inițial de inveteratul ațățător la război [Winston] Churchill și „realizată” sub forma „Uniunii Europene” de către „socialiștii” Bevan-[Clement]Attlee. La baza planului Churchill stătea speranța că Statele Unite vor lăsa partenerului secund – Angliei – rolul de prim-vătaf în Europa, că, adică, dacă porția mare de pradă va reveni capitaliștilor transoceanici, vor rămâne ceva oase din exploatarea popoarelor continentale de ros și pentru capitaliștii englezii.

Rezultă că imperialiștii englezi s-au înșelat. Patronii americani înțeleg să se debaraseze de un misit mai scump, mai mofturos, pentru unul mai docil și mai convenabil. Ei fac acest lucru fără nici un fel de scrupule. Prin planul Schuman se urmărește scoaterea completă a concurentului englez de pe piața europeană. Ziarul englez „Observer” scrie cu amărăciune: „Dacă se va dovedi că Franța și Germania, în urma unirii resurselor lor, vor fi în stare să producă oțel la prețuri mai scăzute decât noi și dacă muncitorii lor vor fi de acord să primească salarii mai mici, oare nu vom fi nevoiți și noi să scădem prețurile noastre la același nivel? Oare nu vom adera la acest campionat în care VOM FI TOTDEAUNA ÎN DEFICIT? Este mai probabil că vom pierde decât că vom câștiga”.

Iată socoteala cămătărească ce stă la baza „dilemei britanice” – cum scriu ziarele apusene – în legătură cu șovăială engleză de a participa sau nu la crearea trustului american al oțelului și cărbunelui. Neparticipând, burghezia engleză urmează să piardă orice influență pe continent și să fie atinsă grav și în interesele ei coloniale, unde concurența germană, nemaivorbind de cea americană, începe să se facă tot mai simțită. Participând la trustul american, locul ce i se rezervă este unul cu totul secundar. După cum am văzut, rolul primei agenții americane – la care aspiră burghezia engleză – va reveni industriașilor germani; rolul următor revine burgheziei franceze, care a fost mituită să ia inițiativa. Iar capitaliștii englezi vor avea cel mult rolul unor funcționari cu participare la beneficii, pe picior de

egalitate cu capitaliștii din Belgia sau Luxemburg. Iată ce-i oprește pe englezi să adere la monstruoasa combinației yankee.

Pretențiile laburiștilor englezi, formulate deschis în documentul Comitetului Executiv al Partidului Laburist intitulat „Uniunea Europei”, și, mai voalat, discursul lui Attlee în Camera Comunelor, cum că „laburiștii nu pot consimți la remiterea puterilor constituționale unei autorități supranaționale”, sunt de o ipocrizie neîntrecută. În gura laburiștilor englezi, ele sună de-a dreptul caraghioase. Tocmai ei, care au împins la această „uniune europeană” cosmopolită, au astăzi nerușinarea să vorbească de faptul că planul Schuman este un atentat la suveranitatea Angliei. Nu de suveranitatea Angliei se sinchisesc bevanii și attlee-ii! De mult au trădat și vândut ei independența Angliei imperialismului yankeu! Caracterul laș și ipocrit al documentului englez arată că preinșii „socialiști” englezi sunt dispuși să facă și mai departe comerț, și încă en-gros, cu interesele țării în favoarea miliardarilor americani. Ceea ce preocupă însă slugile laburiste ale burgheziei engleze este faptul de a mai salva ceea ce se mai poate salva din piața europeană, fără de care economia engleză se sufocă.

Pierzând piața europeană, Anglia pierde ultima posibilitate de a respira, după ce pozițiile ei în colonii au fost și sunt subminate de creșterea continuă a influenței americane. „Modificările de orice fel care ar interveni în relațiile Angliei cu Europa Occidentală nu trebuie să pericliteze situația țării, iar Anglia trebuie să rămână centrul nervos al Commonwealth-ului, bancherul zonei lirei sterline”, se spune textual în broșura publicată de Comitetul Executiv al Partidului Laburist. Este limpede însă că și această declarație are un caracter fățarnic. Ea urmărește să înșele masele înapoiate ale muncitorimii engleze cu iluzia că, dacă Anglia își păstrează influența în colonii, muncitorii din metropolă vor trage mai departe profitul de pe urma exploatării coloniilor.

Refuzul laburiștilor englezi de a participa deocamdată la planul Schuman nu trebuie considerat definitiv. Ziarul „l’Aube” pune punctul pe „i” scriind că: „Marea Britanie se pronunță împotriva planului Schuman, acordându-i totuși „binecuvântarea sa”. Laburiștii englezi au mers prea departe pe calea trădării pentru a mai putea avea o poziție independentă. Pregătirea unui nou război îi silește pe toți sateliții occidentali să facă sluj în fața imperialismului american. Mai devreme sau mai târziu, actuala „rebeliune” laburistă se va prăbuși în fața dictatului american.

Deosebit de interesantă este reacțiunea care s-a produs în Statele Unite față de „poziția” adoptată de laburiștii englezi. Această reacție mărturisește, pe de o parte, cât interes pun imperialiștii americani în realizarea acestui plan, instrument principal al agresiunii pe care o pregătesc. Pe de altă parte, ea scoate la lumină halul de adâncă umilință și servilitate la care a fost redusă Anglia. Ce furie

stăpânită a produs la Washington documentul laburist! Ce termeni înjosoși, ca de la stăpân la slugă, folosesc politicienii americani față de englezi, în general, față de laburiști, în special. Documentul laburist este taxat drept un „monument de ineptie” de către „New York Herald Tribune”. Senatorul american [Homer] Ferguson, avocat zelos al planului Schuman declară cu cinism: „Sunt furios când mă gândesc la tot ceea ce au făcut Statele Unite pentru a ajuta Anglia, pentru ca acum să ne dăm seama că Anglia refuză să colaboreze cu Europa”. Cu vădită ironie la adresa „socialismului” laburist, care nu poate fi concepută altfel decât prin slugărnicia față de dolari, senatorul american [William] Knowland a declarat: „Poate că a sosit momentul să i se ofere socialismului britanic șansa de a da dovadă că poate acționa singur, fără a se simți stingherit de ajutorul în dolari ce-l dau Statele Unite”. Cu alte cuvinte, „Anglia socialistă” n-are decât să se descurce fără gologanii Americii capitaliste. Este aici o aluzie directă la mituirea așa-zișilor socialiști englezi de către imperialiștii americani și un avertisment că, la nevoie, „laburismul” – „cea mai bună barieră împotriva comunismului” („New York Herald Tribune”) – poate fi aruncat repede peste bord.

Iată un ton de stăpân, care ar face să plesnească de rușine obrazul oricărui om politic care nu a pierdut total simțul demnității naționale și omeniești! De altfel, conferința COMISCO-ului (centrul partidelor social-democrate de dreapta), care s-a ținut acum două zile la Londra, a arătat clar că social-democrații de dreapta apuseni nu pot să trăiască decât târându-se pe burtă în fața monopolurilor americane. Conferința a adoptat „planul Schuman”.

De unde însă această furie a imperialiștilor americani? De acolo că orice piedică, orice obstacol cât de mic, în calea planurilor expansioniste americane pune în pericol profiturile trusturilor de peste ocean, încetinesc ritmul pregătirii lor de război. „Lipsa unei înțelegeri economice în Europa va compromite într-o mare măsură executarea programului de apărare militară prevăzut de conferința de la Londra”, divulgă comentatorul agenției americane United Press secretul enervării de la Washington. Fără doar și poate că imperialismul american nu va tolera „rebeliunea în genunchi” a laburiștilor englezi. Această ciocnire arată limpede că este tot mai greu pentru imperialiști să dea cu bidineaua peste contradicțiile interne ale capitalismului și scoate la iveală faptul că cea mai importantă dintre contradicții este aceea dintre capitalismul american și cel englez.

Aceste contradicții constituie un principal izvor de slăbiciune a imperialismului mondial. Nu este însă singurul. „Planul Schuman” nu poate contribui cu nimic mai mult decât falimentarul „plan Marshall” la rezolvarea contradicțiilor imperialismului american la el acasă. Alunecarea către criză se accelerează în Statele Unite și, cu tot